



Başkaldır! Ücretli Köleliğe Son Ver!

İşbaşı

Aylık İşçi Gazetesi

Sayı: 57 /Ağustos 2021



ÖFKENİ SINIF KARDEŞİNE DEĞİL

**SINIF DÜŞMANINA
YÖNELT!**



Sorun Mülteciler Değil!

Kapitalizm! Firdes Can

Son zamanlarda Afganistan'da yaşanan gelişmeler ve Türk Devleti'nin Afganistan'da emperyalistlerin karakol bekçiliğine soyunması, Türkiye'nin karşı karşıya kalabileceği yeni bir göç dalgasını gündeme getirdi.

sf 2'de

"Bunlar İyi Günler"

İyi Parti Başkanı Meral Akşener, Ethone köyü Eskence deresindeki doğa katliamına direnen köylülere desteklemek için gittiği İkizdere'de AKP ve MHP'lilerin saldırısına uğradı. Erdoğan AKP grup toplantısında saldırıyla ilgili olarak "Rizelilerin Akşener'e güzel bir ders" verdiklerini söyledikten sonra, "Bunlar iyi günler. Daha neler olacak neler" sözleriyle yeni bir saldırı döneminin ilk işaretini verdi. Bu açıklamanın ardından birbirini izleyen tehdit ve saldırılar start aldı. Yanılgıya düşmemek gerekiyor. Bu tehditten gerçek muhatabı burjuva muhalefet değil, işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkıdır.

Aynı tarihlerde Genelkurmay'ın kışkırtarak organize ettiği mizansen darbenin ardından ilan edilen Olağanüstü Hal (gerçek darbe) 5 yıl aradan sonra yeniden üç yıl daha uzatıldı. '15 Temmuz darbesiyle ilan edilen Olağanüstü hal koşullarında neler olduğu biliniyor. Mizansen darbeye bağlantılı olup olmamasına bakılmaksızın onbinlerce insan tutuklandı, işkencelerden geçirildi. Dernekler sendikalar kapatıldı, İşçilerin emekçilerin direnme, toplantı yürüyüş yapma hakları elinden alındı. İşçi ve emekçileri sindirmek için bombalar patlatıldı. Anayasa değiştirildi. Devlet yeniden dizayn edildi. Aradan geçen beş yılda bütün bu uygulamaların kapitalist düzenin istikrarına ve AKP iktidarının devamına yetmediği görülüyor. Olağanüstü hal'in önümüzdeki seçimi de kapsayacak biçimde üç yıl daha uzatılması bu somut gerçeğe dayanıyor.

Düzende ekonomik ve politik istikrarsızlık büyüyerek sürüyor. AKP normal koşullarda seçim kazanabilmesi mümkün gözüküyor. Bu koşullarda AKP'nin kurduğu rejimin devamı iki koşula bağlı gözüküyor. Birincisi, oyunun kuralını değiştirerek seçimi ortadan kaldırmak ki, bu seçenek bugünkü ulusal ve uluslararası konjonktürde çok olası değildir.

sf 3'de

Sorun Mülteciler Değil! Kapitalizm!

Son zamanlarda Afganistan'da yaşanan gelişmeler ve Türk Devleti'nin Afganistan'da emperyalistlerin karakol bekçiliğine soyunması, Türkiye'nin karşı karşıya kalabileceği yeni bir göç dalgasını gündeme getirdi.

Emperyalistler Afganistan'ı bir enkaza çevirip alacaklarını aldıktan sonra, Afgan halkını bir boğazlaşmanın ortasında bırakarak askerlerini geri çekiyor. Ortada bir kabile düzeni ve kaos kaldı. Bu sürecin yaratılmasında batılı emperyalistlerle birlikte AKP iktidarı da sorumlu. ABD öncülüğünde oluşturulan NATO Görev Gücü'nde AKP iktidarının kararıyla Türk askerleri de yer aldı. Bu kararlar Türk Devleti işgalci kuvvetlerin bileşenlerinde biri oluyor. Suriye savaşında olduğu gibi Afganistan'da da Türkiye'nin küçük hesapları, pastanın artıklarını kapma hevesi Türkiye'yi yine bir çıkmazla karşı karşıya bırakıyor.

Suriye savaşı ve arkasından başlayan göç dalgası ile Türkiye çok ciddi bir göçmen nüfusu ile karşı karşıya kaldı. Bu süreçte iktidarın mülteci meselesine bakışındaki motivasyonu, sermaye çıkarları, dış politikada elini güçlendirecek bir argüman ve Suriye müdahalesinin gerekçesi haline getirmektir. Bu motivasyonla üretilen politikalar, bizzat iktidar tarafından mültecilerin sürekli pazarlık malzemesi haline getirilmesi, gerçek ve hak temelli bir mülteci politikası oluşturulamamış olması, burjuva muhalefetin bunu iktidara karşı bir koz olarak kullanmak için takındığı ayrımcı dil, Türkiye'deki mülteci düşmanlığını günden güne körükledi. Şimdi Afganistan'da yenisinden aynı senaryonun devreye girmesi ve yeni bir göç dalgasıyla karşı karşıya kalınması bu öfkeyi daha da kabarttı. Ancak bu öfkenin temelinde Türkiye'nin uzun zamandır kendi içinde yaşadığı bir dizi sorun ve kutuplaşmanın bu durumda etkisi daha büyüktür. Bu öfke yönelmesi gereken yere yönelmediği ve örgütlenemediği için kolay hedef olan ve burjuvazinin de işine gelen bir şekilde göçmenlere yöneliyor, yöneltiyor.

Asıl düşman ABD emperyalizmi ve sermaye düzenin temsilcisi iktidardır!

Türkiye'de yaşamaya çalışan göçmenleri Avrupa ülkelerine göndermekle tehdit eden ve karşılığında milyarlarca euro fon alan bir göç politikası, sermaye sınıfının Türkiyeli işçi sınıfını daha da baskı altına alabilmek için ellerini ovuşturarak karşıladığı ucuz emek gücü ve paralelinde nitelikli emek gücünün Türkiye'yi terk etmesi, artan işsizlik, yükselen kıralar, giderek daha da azalan alım gücü, milliyetçi

şiddetin yoğunlaşması, yeni normal haline getirilen mafya düzenine yönelmesi gereken bu düzeni yıkmak üzere örgütlenmesi gereken öfke bilinçli bir şekilde başka kanallara yönlendiriliyor.

Türkiye'de milliyetçiliği yükseltmek ve kutuplaşmalar üzerinden bir kaos ortamı yaratmak dışında seçeneği kalmamış bir iktidar ve sermayenin başka bir kanadını temsil eden bu reflekslerle politika üreten bunu yaparken de iktidarın politikalarına teşne olmuş bir burjuva muhalefet seçeneklerinin arasında halk her geçen gün bu bataklıkta boğuluyor. AKP iktidarının "Suriyeliler giderse ekonomi çöker" cümlesi ne kadar gerçek dışıysa, muhalefetin "iki yıl içinde göndereceğiz" cümlesi de en az o kadar gerçek dışıdır.

Çözüm anti-emperyalist ve anti-kapitalist politikalarda aranmalıdır.

- Türkiye'de işsizlik her geçen gün derinleşmektedir; ancak bunun nedeni mültecilerin Türkiyeli işçilerin işlerini kapması değil, keyfi işten çıkarmaların yaygınlaşması ve işçilerin haklarını savunacak örgütlenmelerin zayıflatılması yani örgütsüzlüktür. Bu durumdan en büyük çıkar sağlayan patronlardır, bunun karşısında durabilecek olanlar ise, millet ayrımı yapmadan bu düzende birlikte ezilen işçiler ve onların yaratacağı birliktir.

- Türkiye'deki kaynaklar halk için kullanılmayıp bir avuç sermaye grubuna peşkeş çekilirken, bu kaynaklar mülteciler içinde kullanılmamaktadır. Bu kaynakların sermaye kullanımının dışına çıkartılması ve halkın çıkarları için kullanılmasını sağlayacak bir düzeni kurmak zorundayız.

- Sosyal medyada örgütlenen göçmen karşıtı çevrelerin milliyetçi, ırkçı, ayrımcı bir korku diliyle siyasal alanı ele geçirmesi Türkiye'deki gerçek sorunların dile getirilmesinin önündeki engellerin bu kez muhalefet tarafından yeniden üretilmesidir. İktidarın yanlış ve plansız göç politikalarını, ekonomik sorunların gerçek nedenlerini eleştirirken aynı aklın ürünü olan bu muhalefet anlayışını da karşıma almamız.

- "Milli" muhalefet anlayışıyla savaş tezkerelerine onay verenler, destekleyenler bu göçün sorumlularıdır. Türkiye, Suriye ve Afganistan'dan askerlerini çekmeli, işgal politikalarının ortağı olmaktan vazgeçmelidir.

Bu emperyalist-kapitalist barbarlık düzenine dur demeyerek, kutuplaşma üzerinden oluşturacağımız her politika krizi daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktır. Herkesin bu topraklarda eşit, haklarıyla ve özgür yaşaması için verilecek mücadele her zamanki kadar yakıcıdır ve ancak bu mücadele ile sorunlara çözüm üretilebilir.

“Bunlar İyi Günler”

İkincisi, seçimin Olağanüstü hal koşullarında yapılmasıdır. Bunun için ilk adım atıldı. Olağanüstü hal üç yıl daha uzatıldı. Geride kalan seçmenin ülkenin olağanüstü hal koşullarında olduğuna baskı ve şiddetle “ikna” edilmesi, bunun için gerekli olan kaos ortamının yaratılmasıdır. Bu strateji 7 Haziran seçimlerinden sonra denenmiş ve kısmen başarılı olmuştur. Şimdi bu strateji bu kez daha ayrıntılı ve şiddet dozu daha yükseltilmiş olarak uygulanmaya sokuyor. Bunun için gerekli hazırlıklar uzun bir süre önce başlatıldı. Ordu, polis gücüne ek paramiliter güçler eğitilerek, örgütlendi. Türkiye’nin birçok ilinde (Konya, Kayseri, Tokat, Ankara vb.) bu amaçla eğitim kampları kuruldu.

Kaos stratejisi, Olağanüstü hal’in uzatılmasının ardından Erdoğan’ın “Bunlar iyi günler. Daha neler olacak neler.” söylemine uygun olarak start aldı. Haziran’da HDP İzmir şubesine planlı bir saldırı gerçekleştirildi. Hedefi çok daha büyük olan katliamda Deniz Poyraz öldürüldü. Temmuz’da Konya’da yurtsever bir Kürt ailesine katliam düzenlendi. Aynı tarihlerde, ülkenin birçok bölgesinde yangınlar başladı. Yangınların nasıl çıkıp yayıldığı tam olarak bilinmese de iktidar yangınları söndürmek için harekete geçme yerine yangınları adeta büyüttü. Büyütülen yangınlarla birlikte devletin geleneksel iç ve dış düşman söylemi devreye girdi. Propaganda aygıtı harekete geçti. Yangınları Yunanistan’ın desteğiyle PKK’nin çıkardığı biçiminde psikolojik savaş stratejisi birçok koldan uygulamaya sokuldu.

Bu sürecin önümüzdeki günlerde yaygınlaşıp, yoğunlaşarak büyütüleceğinden kuşku yok. 7 Haziran sonrasındaki gibi patlayan bombalar, özellikle Kürtleri ve Alevileri hedef alan katliamlar, tutuklamalar, işkenceler, suikastlerle korku iklimi büyütülmeye çalışılacaktır. Çünkü, anayasa değişikliğiyle kurulan rejim çökmüştür. Baskı ve parasal gücü elinde bulundursa da rejim adım adım halk desteğini kaybetmektedir. Erdoğan bu süreci geri çevirecek terörü büyütme ve yaygınlaştırma dışında hiçbir seçeneğe sahip değildir.

AKP’nin oyunun kurallarına uyarak olağan seçim yoluyla iktidarı bırakacağı, ya da kimi liberaller hatta solcu çevrelerde hakim olan AB ve ABD baskısıyla rejimin değişeceği beklentisi boş bir hayalın ötesinde, işçi ve emekçilerin aldatılmasıdır. AKP’nin bütün gücüyle yapmak istediği şeye, teslimiyete çağırır.

Burjuvazi yüzyıllardır işçi ve emekçilere karşı aynı taktikle savaşıyor. İç-dış düşman söylemine dayalı şoven bir milliyetçilik ve dini argümanlarla işçi ve emekçileri kendi sınıf gerçekliğinden uzaklaştırıp, bölüp parçalayarak iktidarını sürdürüyor.

Hangi etnik kökene ve dini inanışa (Türk, Kürt, Mülteci, Alevi, Sünni vb.) sahip olursa olsun sermayenin bu planını bozacak tek güç işçi ve emekçilerin birliği ve birlikte mücadelesidir. İşçi sınıfının kapitalist toplumdaki gücü üretim süreci içindeki konumu ve sayısal üstünlüğüdür. Güçsüzlüğü ise içinde yüzdüğü bilinç ve örgüt geriliğidir. İşçi sınıfı tarih içinde ne zaman bilinç ve örgütsel geriliğe kendini mahkûm etmişse bu geriliğin bedelini ağır bir biçimde ödemmiştir. Bugün de ödemektedir. İşçi ve emekçiler konumları ve sayısal üstünlüklerinin onlara bahsettiği gücü ancak bilinç ve örgütle bir araya gelerek devrimci eylemle gerçeğe dönüştürebilirler.

Kiralık Tarlalar

Ender Aztopal

1999 yılında Kayseri’de yaşadığım zamanlar, Niğde’de bir toprak kiralama olayına tanık olmuştum. ABD’li bir Fast Food şirketi toprak kiralayarak patates ekimi yaptırıyordu. Tarla sahiplerine tohum ve gübreyi verip ürün hasat edilene kadar bakımını yapmaları karşılığında para ödeniyor, ayrıca hasat zamanı köylüden piyasa fiyatının üstünde bir fiyatla satın alınıyordu.

Nasıl oluyor diye bu durumu merak eden o zamanın sol politika yapanları ve duyarlı yöre insanlarıyla birlikte, araştırmaya kalkıştığımız da, bu organizasyonun Niğdeli bir Ziraat Mühendisi tarafından yaptırıldığı öğrenildi. Ürün alışları da aynı kişi tarafından gerçekleştiriliyordu. Asıl alıcının ABD’li şirket olduğu bilinmesine rağmen, kayıt üzerinde şirketin hiçbir dahli olmaması olayı daha da ilginç bir hale sokuyordu!

Araştırmalar sonucunda çok ilginç bir noktaya varılmıştı. Tarla sahipleri kendi adına ekip satsa bu kadar para kazanması olası olmadığı gibi, bir de satamayıp elde kalma sorunu vardı. Bu şekilde hem fiyatlar istenilenin üzerinde, hem de alımlar garanti. Ama sözleşmeler beş yıl. Beş yıl sonra çalışmaların sürüp sürmeyeceği belli değil. Bu ilginç durum, bilim insanları tarafından değerlendirilince, toprağın aşırı verim sonucu kısırlaşacağı anlaşılsa da, bu durumu anlayan olmadı. Çünkü iş başa düşmeyince, anlaşılamıyor; işler iyi gittiği sürece, kötü günler akla gelmiyor. Söylenen doğru sözlerin de bir anlamı olmuyor!

Zamanla anlaşıldı ki bu tarlalar, bolca ürünü beş yıl verdikten sonra on beş yıl işe yaramıyor! Ürün toprak için önemli olan tüm minarelleri yok ediyor! Ancak hiçbir şey ekmeden on beş yıl nadasa bırakılırsa, yeniden canlanıyor. Böylece tarla sahibi ilk beş yılda aldığı iki kat fazla ücreti on yılda nötrlüyor ve beş yıl zararı oluyor! Sözleşmeler aracı biri tarafından yaptırıldığı için ve yapılan sözleşmelerin beş yıl yapılması nedeniyle, şirketin hiç bir ekonomik kaybı olmuyor!

Bu uygulamalar başka yerlerde veya başka ürünlerde de yapılmış mıdır? Yapılmıştır mutlaka! Kapitalist/Emperyalist sistem için bugün önemli! Yarının ne olacağı hiç önemli değil. İşçi Sınıfını ve halkları sömürdüğü gibi, doğayı da yok ediyorlar yakın hedefler için. Bu yok olmaların altında, uzun vadede kendilerinin de yok olma olasılığı olsa da, bu böyle!

Onun için toprağımıza, suyumuzla, doğamıza ve yaşam koşullarımıza sahip çıkmak, aynı zamanda bir sınıf savaşıdır. Geleceğimizi kurtarma savaşıdır! Bu barbarların yabancısı ve yerli işbirlikçileri gönderilmediği sürece, insanlığa rahat huzur yok!

Başka Yollar, Sel, Heyelan

Mustafa Özkan

Karadeniz Bölgesi'ne hiç öngörmediğimiz bir anda yağmur yağar. Bu binlerce yıldır bilinen bir şey. Aşağılar da yanarken, yaylalara ve dağlara ölçsüz yağın yağmur, susuz dereleri çaya, çayları nehre dönüştürür de şaşıp kalır insanoğlu.

Son zamanlar da doğaya verilen zararlar yüzünden bu dengesizlik oldukça artmış olsa da Karadeniz'e her mevsim, her ay ve her gün ölçsüz yağmur yağıp sel ve heyelana neden olabilir. Karadeniz halkları, eski zamanlarda onun için en yüksek yerlerde yapılaşmaya çalışmış. Onun için yollarını akarsuyun yatağının erişemeyeceği yerlerden geçirmeye çalışmışlar. Köprülerini olabildiğince sağlam ve olabildiğince yüksek yapmışlar onun için. Eski tapınak ve yerleşimlere baktığımızda sudan uzak durmaya çalışıldığını görürüz.

Dünyada ve ülkemizde kuraklık artmasına rağmen sel felaketleri de artıyorsa, suç derlerde ve yağmurda değil elbette. Suç; teknoloji bu kadar ilerlemesine, mühendislik bu kadar insan yaşamının içine girmesine rağmen, yine sel ve onun oluşturduğu heyelanlarla insanlar ölüyorsa bilimsel verileri hiçe sayan kapitalist barbarlardadır. Suç her şeyi paraya çevirme alışkanlığı edinmiş soygunculardadır!

Şöyle bir bakalım: 2012 yılında Samsun'un Canik İlçesi'nde bulunan İncirli Deresi ve Mert Irmağı taşıyor, dokuz can alıp milyarlarca maddi hasara yol açıyor. Oysa o dere ve ırmak eskisinden daha gür akar ve bir şekilde oralardan kendi yolunu çizerek denize ulaşırdı. "İncirli Deresi'nin susuz zamanlarını dikkate alarak önüne alışveriş merkezi yapıldığı, Mert Irmağı'nın yatağını değiştirip arsa kazanılmaya çalışıldığı, bir ucube olan çevre yolu sayesinde yatağını çekip çektiirdiği için bu felaket oldu" diye bilim insanları ses yükseltip, önerilerde bulunurken, biz bunları İşbaşı Gazetesi ve Söz ve Eylem Dergisi'nde dile getirdik. Ama hala Alışveriş Merkezi aynı yerinde! İncirli Deresi'nin hala susuz hali hesap ediliyor. Mert Irmağı'na ise eskisinden daha fazla engeller konulup müdahale ediliyor!

2018 yılında Ordu ve ilçeleri Perşembe, Fatsa ve Ünye'de sel tonlarca fındığı alıp götürüyor, 165 fındık işçisi şans eseri son anda kurtarılıyor, dere yatağına kurulan Fatsa Organize Sanayi yerle bir oluyor, Ünye'de yüz metre yukarıdaki yüzlerce yıl önce yapılmış eski köprü ayakta dururken, Cevizdere Köprüsü yıkılıyor, bir saniye farkla onlarca araç kara deryalara gark olmaktan son anda kurtuluyor; bilim insanları bu yapılaşmanın yerlerinin neresi olması gerektiğini söylüyor, bir dahaki sefere oluşacak felaketleri anlatıyor, biz yine yazıyoruz gazetelerimizde ama yıkılan köprü'nün yerine aynı yerde aynı şekilde yıkılmaya müsait başkası yapılıyor, Fatsa Organize Sanayi aynı yerinde!

2019 yılında Trabzon'da sel oluyor. Özellikle Araklı ilçesi hasar görüyor. Kaybolan insanlar ve ölü bedenler! Bilim insanları katil olarak, burjuvazinin övündüğü

Karadeniz Sahil Yolu ve derelerin yatağını değiştirmelerle HES'leri ve yapımına izin verenleri gösteriyor, bizler yazıyoruz, ama derelerin yatağı eskisinden daha fazla değiştirilip, HES yapımları eskisinden daha fazla ve Karadeniz Sahil Yolu yetmez bir de Yeşil yol yapalım diyor, muktedirler!

2020 yılında, Giresun'un başta Dereli olmak üzere tüm ilçelerinde sel felaketi yaşanıyor. HES barajları ve menfezler patlıyor, can pazarı yaşanıyor. Dereli'yi adeta haritadan silen Aksu Deresi önüne gelen ve yatağında olan her yeri yok ederken, önü kesilen yerlerdekinin hıncını alırcasına doğru yapılaşma alanlarına taşarak büyük bir felaket yaşıyor. Hasarları algılayamayan yöre halkı ölümlerine bile ağlamaya zaman bulamıyor. Bu topraklarda HES barajlarının uzun süre yaşama şansı olmadığını, yaşam alanlarının dere yatakları dışına taşınması gerektiğini bilim insanları söylüyor; bizler olumsuzlukları yine yazıyoruz; politikacılar krediler verip yıkılanın yapılmasını öneriyorlar! Yıkılan köprülerin yerine aynılarının daha çelimsizi yapılıyor, yıkılan baraj daha tehlikeli olacak şekilde tamir ediliyor, Dereli aynı yerde, aynı tehlikelere maruz kalacak şekilde yeniden oluşturuluyor!

Artvin coğrafyası gereği akışkan sulara alışık eskiden beri. Dünyanın en azgın sularından biri olan Çoruh Nehri kenarlarında yaşıyorlar, ona göre davranıyorlardı. Onlar Çoruh'a dokunmadığı için Çoruh'ta onlara bir şey yapmıyordu. Dereler ne kadar yüksekten akarsa aksın yatağına yanaşmayınca öylesine akıp gidiyordu. Akarken tulum sesine eşlik ediyordu dereler! Bu uyum burjuvazinin işene gelmemiş olacak ki, oraları da yaşanılmaz hale sokmaya karar verdiler. Yatak değiştirme, HES barajları ve dere yatakları yapılaşmayı açıldığı için ölümlü sel felaketleriyle anılmaya başladı Artvin! Bundan sonra bunları da yazmak zorunda kalacağız ama dinleyen olur mu bilinmez!

Bu illerin tamamında sel felaketleri yaşanırken, Rize'de az çok benzeri her yıl yaşanıyor... Çoğunlukla çoklu insan ölümü ve çoklu hasarlarla! Bu yıl diğer yılları aratmadığı gibi daha fazlası da oldu! Demek ki, gelecek yıllar Rize'nin faciaları olmayı sürdürecektir. Asıl sıkıntılı olan ise kısa aralıklarla iki kez yazın ortasında sele maruz kalınmasıydı. Ölüm ve hasarlar unutulmadan yenisi Rize'nin kapısını çaldı, bir kaç kez!

Peki neden her yıl böyle olaylar tekrarlanıyor, Rize ve tüm Doğu Karadeniz Bölgesi'nde? Her zaman söylediğimiz gibi, selin olması için akarsuyun olmasına bile gerek yok bu bölgede. Kuru bir vadiye düşen tahmin edilemez yağışlar, vadiyi nehirlerle dönüştürüp, şelaleler oluşturuyor. Bu su yoğunluğu Karadeniz'e varınca sonlanıyor ancak. Bu vadilerin önü yollar ve bentlerle kapatılınca kendine yol arayan sel suları insanların yaşam alanlarını yok ediyor. Hele birde plansız yapılaşmayla o vadilerin tabanlarına yaşam alanı kurulmuşsa, insan canını kurtarmanın derdine düşüyor!



HES'ler özellikle Rize'nin olduğu gibi Karadeniz'in her yerinin sorunu. Çılgın sular HES barajlarını sürekli döverek yıpratıyor, sonunda yıkılan veya hasar gören HES barajları, doğru yapılaşma alanlarını da yok ediyor.

Aşırı yapılaşma suyun toprağa batmasını engellediği için, her yağmur suyu aşağılara akıp giderken can ve mal kaybına neden oluyor. Yine beton ve asfalt yolların kenarlarına su geçişi sağlayan menfezler göstermelik olunca, biriken su kütleleri facialar yaratıyor!

Kıscası her yıl anlatılan ve bildik şeyler. Öyle uzun uzadıya incelemelere gerek olmayan şeyler. Yapılaşmayı doğru yerlere yapıp, doğaya saygılı davranmak felaketleri önleyecek tek seçenek. Bunu herkes biliyor. Yönetenler de mağdur olanlar da biliyor. Bilim insanları bilip dillendiriyor ama her yıl tahribat artarak sürüyor, dolayısıyla da facialar!

Yöneticiler, özellikle felaketin olduğu çayın başkentinde çay poşetleri fırlatarak, yeni tahribatların yapılmasına karşı çıkılmasının uyarıları yapıyor. İş içinden çıkılmaz hal alınca da” Neden oralara yerleşiyorsunuz?” diye yöre halkı azarlanıyor. Bazen üç kuruşluk rüşvet, bazen fırlatılan üç kuruşluk hediye paketi, insanların hıncını törpülemiyor belki ama tutunulacak dal olmayınca, faciayı eğlenceye çeviriyorlar!

Bu düzen böyle sürdüğü, bu doğa katliamları böylece işlendiği sürece, bu sellerin sonu gelmeyecektir. Hatta bu yılı gelecek yıllar aratacaktır; tıpkı bu yıl öncekileri arattığı gibi! Sellerden kurtulmak için yapılacak mücadele bu düzenden kurtulma mücadelesiyle birleşmediği sürece, her yıl bir kaç kez görüp lanetleyeceğiz, neden olanları... O kadar! Onun için bu barbar kapitalist düzene karşı her mücadeleyi birlikte yürütecek bir politika oluşturmaktır asıl mesele. Onun için de bu barbarların her türünü dışlayan politik bir örgüt oluşturmak gerek. Başka yollar çıkmaz, başka yollar sel heyelan..!

Akıllı Akıl ve Yarı Cahillik

Yusuf Erdem

“Yarım yamalak bilgiler, doğru bilgiye ulaşılmasını engeller.” diyor Goethe. Gerçekten de yarı cahil bir insan ne kadar az şey bilirse, o ölçüde çok şey bildiğini sanır ve üstelik bildiklerinin, tartışılmaz kesin doğrular olduğundan asla kuşku duymaz. Bu tür insanlarla zaman zaman hemen her yerde karşılaşırız ve onlarla tartışmaya girmeyi gereksiz buluruz.

Ne var ki egemen burjuvazi; çözümünü güç derin krizlerle boğuştuğu ve yönetmekle zorlandığı ve/veya yeni fetihlere, yeni kaynaklara ihtiyaç duyduğu koşullarda bu tür yarı cahil insanlara iktidar yollarını açar. Böylesi insanların toplumsal etkileri, güç ve yetkileri ne denli büyükse, böylelerinin yaratacakları tehlike ve felaketlerin de o ölçüde büyük ve yıkıcı olması kaçınılmazdır.

Öyle ki BİR İNSAN;

-- Okuma, öğrenme, sorma, sorgulama alışkanlığını kazanmamış, yarım yamalak ve dogmatik bir eğitim görmüşse ve kendini geliştirme ihtiyacını duymuyorsa,

-- Her şeyin en iyisini, en doğrusunu, bilen ve en doğru kararı veren kişinin kendisi olduğuna kendini inandırmış dar kafalı, yobaz, sekte biriyse,

- ‘Mutlak ve kesin doğruları’ insanlara öğretmek, en doğru kararları vermek ve uygulamak üzere seçilmiş üstün kişi olduğuna ve herkesin kendisine biat ve itaat etmesi gerektiğine inanmışsa,

- Dolayısıyla sorgulamak, araştırmak tartışmak, başka insanların düşüncelerinden yararlanmak, ortak akılla ortak kararlar üretmek ihtiyacını duymuyorsa (Oysa bir bilge kişi ne güzel söylemiş: “Akıllı akıl, başka akıllardan yararlanmayı bilen akıldır.”),

- Kurnazlığı, açığöz olmayı ve başkalarını aldatma becerisini nesnel bilgi yerine koyan; inanç, ahlak, yurtseverlik gibi toplumsal değerleri dibine kadar kullanarak geniş halk yığınlarını kandırıp aldatıyor; böylelikle kendi gücünü ve servetini artırmak, iktidarını pekiştirmek üzere toplumu uyuşturuyorsa,

- Eleştirilmekten, hatta canını sıkacak her türlü sorudan, hesap sorulması ve hesap vermekten nefret ediyorsa,

- Kendisiyle eşit düzeyde ve göz hizasından konuşabilen, öneri ve uyarılarda bulunan kişilikli yol arkadaşlarını rakip ve düşman olarak gördüğü için onları dışlamış ve çevresinden uzaklaştırmışsa,

- Ve bu kişi çok büyük ve çok geniş yetkileri kendinde toplamış ise ve bu güç ve cehaletin verdiği cesaretle en tehlikeli kararları almakta tereddüt etmiyorsa,

- Verdiği kararlar ve yaptığı uygulamaların; büyük felaketlere ve acılara, toplumsal-bireysel dram ve trajedilere yol açması kaçınılmazdır. Ve yine aynı şekilde inandırıcılığını yitirdikçe, toplumsal huzursuzluk arttıkça ve şikayet sesleri yükseldikçe baskı ve terörü -gittikçe dozunu artırarak- çok daha açık, daha sık ve daha yoğun biçimde kullanmak zorunda kalacaktır.

Bu tür kişilerin en büyük yanılgısı ise bireysel duygu, düşünce, heves, arzu ve ilkel ideolojilerini gerçeklerin yerine ikame etmeye çalışmalarıdır. Örneğin uyguladıkları bugünün kapitalist düzeni ile yüzlerce, binlerce yıl öncesinin kölecisi ya da din-tarım toplumu olan feodalitenin ürettiği gerici kültürü bir arada yaşatabileceklerine olan inançlarıdır

Ne var ki bir toplumun ezici çoğunluğunu çok uzun süre aldatmak, gerçeklerin sonsuza kadar üzerini örtüp gizlemek mümkün değildir ve ne iyi ki gerçeklerin er geç açığa çıkmak gibi güzel bir huyu vardır. Hiç kuşku yok ki devrimci muhalefetin hayata örgütlü olarak iradi müdahalesi bu süreci hızlandıracaktır.

Kask Sesleri Eksik Kaldı...

Direnış çadırları, mücadele alanları ve kavga yollarında ölmek mi yakışıyor İşçi Sınıfına; yoksa kendi alın teriyle ürettiklerinin sefasını sürmek mi? Ne verirsen razıyım diyerek boyun bükme mi yakışıyor; yoksa, bu dünyada olmazsa başka dünyalarda alırım hakkımı diye sabretmek mi?

En güzeli kendi iktidarını kurup, kimseye hakkını yedirmeyip, kimsenin de hakkına göz dikmeden yaşayıp bu dünyadan gitmek belki. Ama kendi iktidarını oluşturamamışsan; haklarını almak, kendi iktidarını kurma yolunda bir şeyler yapmak ve dik durmak için eylem alanlarında ölmek, belki de yaşama veda etmenin en onurlusudur!

peşine düşmeselerdi, böyle olmayacaktı diyenler bile olacak. Cenazelerine çelenk gönderen iki yüzlülerin olma ihtimali bile var!

Bunlara alıştık, alışmalıyız. Onların kara yürekli olmaları hiç mi hiç ilgilendirmemeli, İşçi Sınıfını! Temiz yürekli olmalarıyla, kara yürekli olmaları arasında hiçbir fark olmadığını bilincinde olunmalı. Sırtımızı her sıvazlayışlarında, ekmeğimizden bir parçayı alıp götürdükleri bilinmeli! Tıpkı, sırtımıza inen her bir cop darbesinde ve havalara uçurulduğumuz tazyikli su darbesinde olduğu gibi!

Evet, direniş yollarında iki İşçi Sınıfının iki yiğit evladı yaşama veda etti. Birisi, köyde kıt kanat geçirirken maden işçiliğine evrilen ve kendisinin, yani İşçi Sınıfının haklarını savunan ateşli bir mücadele



Artık, yolları kesilince hınçla yere vurulan madenci kasklarından ikisi eksik olacak. Buna alışma yerine, yerlerine bir fazlasını koymak onlara olan borcumuzu ödemenin bir yoludur. Direniş çadırları ve yol boylarından iki gür ses eksik olacak artık! Seslerimizi daha gür çıkarabildiğimiz sürece, onların onurlu yürüyüşleriyle onurlanma hakkımız olacaktır!

Boşuna uğraşmayalım; haklarını gasbedenler ve gasbedilmesi için iktidarı ellerinde bulunduranlar, bu durumdan üzüntü duyup utanmayacaklar! Hatta iki güçlü savaşçı bertaraf oldu diye, sevinecekler içten içe! Belki, haklarını istiyorlar diye çıktıkları yolun ilahi yol olmadığının bir göstergesi diye propagandalar bile üretecekler! Evlerinde oturup, hak ettiklerinin

insanına dönüşen Tahit Çetin; diğeri ise kendisi gibi babasını da maden de kaybeden Ali Faik İnter. Bu insanları unutmayacağız. Unutmadığımızı göstermek içinse, buna neden olanları, er veya geç tarihin kirlili sayfalarına göndermek zorundayız. “Olacağı çare bulunmaz, onların da kaderleri buymuş, iyi ve mücadeleci insanlardı” deyip geçmek, ölümlerine neden olanlar kadar olmasa da, bu berbat düzenin değirmenine su taşımaktan başka bir işe yaramayacaktır. Cenazelerinde saf tutup dualar mırıldanmakla yetinmek, belki de onlara ihanet olacaktır!

Ağlamak, ağlaşmak ve karalar bağlamak bir işe yaramayacak. Onların anısını yüceklere taşımak

için, onların ekmeğine göz koyanların düzenine son vermek gerek. Onun için örgütlenmeli. Tüm mağdur olanların hakları için, örgütlü savaşımlı seçmeli. Örgütlenip bir araya gelinmeli, güçlü olmak için. İktidarı hedeflemeli, yan yollar çıkmaz! İşte o zaman iki onurlu insanın bu dünyadan gidişinin bir anlamı olacaktır! Onların bu dünyadan gidişlerine neden olanlar, bu onurlu gidiş mertebelerine bile ulaşamadıklarında İşçi Sınıfına düğün bayram olacaktır bu dünya!

Politik Örgüt Şart!

Kırkklı yaşlarda biri yirmili yaşlardakileri etrafına dizmiş nasihat veriyor. Nasihat veren sözde solcu, hatta devrimci kendince! Bir sürü laf kalabalığından sonra işi; nasıl işe başladığına getiriyor.

Her insan işe başlarken biraz taviz vermeliymiş. Yoksa iş bulmak çok zormuş. Bu düzen böyle sürdüğü sürece, işe girmenin yollarını arayarak işe tutunmanın erdemleri varmış. Bunları anlattıktan sonra kendinden örnek vererek olayı doğrulamaya çalışıyor.

On beş yıl önce dört arkadaş iş başvurusu yapmışlar. Hepsinin de aşağı yukarı kariyeri aynı, hatta bazılarının iş deneyimi kendisinden daha fazlaymış. Dördü de iş görüşmesine çağırılıp, yapılacak iş ve verilecek ücrette anlaşmışlar. Ücret ne layık görülürse o! Ayrıca işyerinin servisiyle gidiş geliş yapılacaktı ki daha ne olsun? Asgari ücreti kim bulabiliyormuş o zamanlar?! Bir de ticket(yemek kartı) veriyorlarmış ki yeme de marketten alışveriş yap!

İş çalışma süresine gelince, diğer arkadaşları kabul etmemişler. Çünkü; işe başlama saati sabah sekiz, öğle arası atıştırma, iş bitimi ise ne zaman iş biterse o zaman. Yani patron ve yöneticileri, ne zaman paydos derse o!

“İlk zamanlar 15-20 saat çalıştığımız da oldu. Zamanla mücadele edip, çalışma sürelerini aşağılara çekirdik. Fazla çalıştığımız oluyor ama mesai alıyoruz şimdiler de. (Oysa o mesailerin uyduruk olduğunu kendisi de biliyor!) Öbür arkadaşlar işe girmedi, işsiz kaldılar. Ben on beş yıldır çalışıyorum. Hem harçlıksız kaldığım zaman olmadı, hem de çalışanın ev ocak olma şansı daha iyi! Evlendik, çocuk çocuk oldu. İki kişi çalışınca yetmese bile damlıyor. Bir yerden başlamasaydım ne olacaktı? Bence iş seçme zamanı değil bugünler. En kısa zamanda herhangi bir iş bulup çalışmaya başlamak en doğrusu” diyor!

Böyle işe başlamak zorunda olanlar çoktur mutlaka. Hele ki yaşaması bile yasaklı sayılanların var olduğu bir ülkede bir hayli de var olduğunu biliyoruz. Ama övünülecek bir şey olmadığını en çokta o

durumda olanlar biliyor. Onların ki boyun eğmekten değil, zorunluluktan!

Toplum örgütsüz olunca, en akıllısının vereceği nasihat bu! Bir yerden başla, iş sahibi ol! Ne verilerse kabul et ki, çok çalışarak ileride aranır ol! O zaman istediğini yaparsın! Mücadele eder, haklarını alırsın! Hele bir yerden başla bakalım!

Tam bizim öğrencilik yıllarımızda ki, babalarımızın ve çoğu ilerici geçinen öğretmenlerimizin nasihatleri gibi! “Okurken mücadele etsen ne, etmesen ne? Seni bir şekilde yok ederler. Hiçbir şey yapamazlarsa okuldan atarlar. O zaman yazık olur sana. Bak ne güzel okullar okuyor, üniversiteler kazanıyorsun. Toplumun akıllılarındanısın. Sana ne insanların yok sayıldığından. Sen oku kariyer sahibi ol, ondan sonra



mücadele edeceksen yine et. O zaman bir yerlere geldiğin için daha kolay mücadele edersin...!”

Nazım ne diyordu: “İşin kolayına kaçmadan ama!” En görkemli mücadelelerimizi işin kolayına kaçmaya indirgediğimiz için bugünlerdeyiz! Ne serden geçiyoruz, ne de yardan. Dostlar alışverişte görsün diye bir şeyler yapıyoruz işte. Bu da en çok burjuvazinin işine yarıyor. En akıllılarımızın bir yerden başla nasihatlerini onlar yapsa bu kadar albenili olur mu? Olmaz!

Tek çare örgüt ve örgütlü yaşamak. Ama doğru örgüt ve doğru örgütlenmek. Bilerek veya bilmeyerek burjuvazinin değirmenine su taşımak üzere oluşacak örgüt ve bilinç daha tehlikeli aslında. Hakkını alırken tek silahın olan örgütlü mücadeleyi kullanmayı önermek yerine, ‘bir başla da sonra bakarsın’ demek burjuvazinin değirmenine su taşımaktan da öte, sürekli su kaynağı oluşturmaktan başka bir şey değil!

Onun için burjuvaziye en çok gerekli olan ve onu tarihin kirli sayfalarına gömecek olan işçi sınıfını örgütleyip, üretimden gelen gücünü kullanma alışkanlığı kazandıracak öz örgütünü oluşturmak gerek. O zaman sahte iyiliklerden uzak durur işçiler. Sahte nasihatleri de elinin tersiyle iterler...!

Gelecek Ellerimizde!

Alper Kayıkçı

Kapitalizm tarihi boyunca insanlara yoksulluk ve açlıktan başka bir şey vermedi. Kapitalizmin gerçekliği krizler ve savaşlardır. Kriz ve savaş demek açlık ve yoksulluk, ölüm demektir. Kapitalizm 2018 yılında girdiği küresel ekonomik krizden çıkmadı ve gittikçe daha da derinleşti. Kriz derinleştikçe de yoksul olanlar daha da yoksullaştı yani ücretli işçiler ve yoksullar geçinmede zorlanırken sermayedarlar, zenginler parasına para kattılar. Kriz onlara teğet geçerken, yoksullar için işin içinden çıkılmaz bir hal aldı. Bunun üzerine bir de pandemi süreci geldi. Virüsün ortaya çıkmasıyla kapitalizm için bir kurtuluş kapısı açılmış oldu. Uzun zamandır krizde olan sistem, krizin faturasını pandemi sürecine yıkarak toplumları yanıltma yöntemine girdi. Yaşanan tüm kriz ve sıkıntının sebebinin pandemi olduğunu söylemlerle, toplumların sisteme karşı olan tepkisini başka bir yöne yöneltme çabasına girdi. Pandemiden sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını anlatmaya başladılar. Evet bu durum doğrudur fakat sistem temsilcilerinin anlattıkları gibi değil tam tersinden olması daha çok olasıdır. Çünkü bu süreçten sonra işçi sınıfının çalışma koşulları daha çok zorlaşacak, işçi ücretleri daha da düşecek, işsizlik artacak ve ucuz işgücü piyasası devreye girecek. Bu durumda da ucuz işgücü rekabeti doğacak. Hali hazırda çalışmakta olan işçiler de ucuz işgücü baskısına boyun eğmek zorunda bırakılarak açlığa ve yoksulluğa mahkum edilecek.

Pandemi süreciyle birlikte daha keskin bir şekilde görünür ve hissedilir bir şekil alan kapitalizm, insanlara bakamayacağını gözler önüne sermiştir fakat gerek medyayı gerek burjuva ekonomistlerini kullanarak bu durumu toplumlara farklı göstermeye çalışıyor. Gerçek şudur ki kapitalist sistem içinden çıkamayacağı, bir krize girmişken bir de yönetememe kriziyle boğuşuyor. Yıllarca insanlara teknolojinin çok ilerlediğini, her hastalığın artık çok kolay tedavi edilebildiğini hatta daha da ileriye giderek bundan sonra salgın hastalıkların olmayacağını iddia etmişlerdi. Bugün geline süreçte bunun gerçek olmadığını da görmüş olduk. Bir aşırı bile üretip insanlara uygulayamadıkları gerçeği de ortada duruyor. Aslında üretememelerinin sebebi teknoloji veya üretim araçlarının olmaması değil; para hırsı yani kâr etme hırsıdır. Çünkü ilaç sektörünün özel şirketlerin elinde olması, onların daha fazla kâr etmek için insan sağlığını hiçe saymalarına sebep olmaktadır. Onun için de kapitalist sistemin insanları yaşatmak yerine ölüme terk etmesi gayet doğaldır. Peki durum böyleyken umutsuzluğa mı kapılmamız? “Başka bir yol var mıdır?” sorusunu kendimize soruyoruz. Kapitalizmin ömrünün sonuna geldiğini, yaptığımız değerlendirmelerle anlayabiliyoruz. Zehir varsa panzehir de vardır, yani kapitalizmin karşısında sosyalizm vardır. Sosyalizm için mücadele etmek gerekmektedir. Bu durumu değiştirecek olan işçi sınıfının ta kendisidir. Geçmişte yapıldı, yine yapabiliriz.

Açlık ve Yalanlar

Nevzat Eraydın

Ekonomik krizin giderek derinleştiği bir dönemin içerisinde geçiyoruz. Kapitalist sistemin; varlığını devam ettirmek için toplumlara sürekli yalan ve hayaller satması, yoksul ve işçiler üzerinde sürekli bir baskı mekanizmasının işletilmesi, insanların gerçekleri görmesinin önüne geçme çabası ve hayaller dünyasında yaşamasını sağlamak istemeleri ve bunun için de her yolu kullanıyor olmaları burjuvalar açısından anlaşılır bir durumdur. Fakat anlaşılamayan; yoksul ve işçi sınıfının bu duruma bir tepki veremeyişidir. Bunun da tabii ki bazı nedenleri vardır. En başta onları pembe tablolarla kandıran ve isyan etmelerinin önüne geçmek isteyen medya grupları ve burjuva partisi olan muhalefet partileri, toplumu evde tutmak için ellerinden geleni yapmaktadırlar. Yapılacak “demokratik” seçimde, seçim yoluyla iktidarın değişeceği ve yerine gelecek iktidarın ülkeyi düzlüğe çıkaracağı yeni bir sistemin kurulacağı söylemleriyle yoksul ve işçileri manipüle etmektedirler.

Diyelim ki iktidar değişti, peki ne olacak? Bütün bu sorunlar ortadan kalkacak mı? Yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik, gençlerin yurt dışına kaçmak istemeleri, bütün bu sorunların ortadan kalkması kapitalist sistemde, burjuva egemenliğinde mümkün değildir. Giden iktidarın yerine gelecek olan da burjuva sisteminin devamcısı olarak varlığını sürdürecektir. Çünkü burjuvalar kapitalist sistemin asıl sınıfıdır. İşçi ücretlerinin nasıl olacağını, ne kadar olacağını belirleyen patronların kendisidir. İktidarlar onların onaylayıcısıdır. Yoksulluk ve işsizlik her zaman kapitalist sistemin bir parçasıdır ve olmazsa olmazdır, çünkü ucuz işgücü bu yolla sağlanır.

Özellikle kriz döneminde bu durum daha da görünür ve su yüzüne çıkar. İşsizlik daha da artar, yoksulluk derinleşir, enflasyon artar. Bunun karşısında işçi ücretleri düşer ve tüketim ürünlerinin fiyatları artar. Enflasyonun artmasının karşısında işçi ücretlerine yapılan zam enflasyonun altında kalarak yoksulluk derinleşir. İşçi sınıfı daha da fakirleşirken; karşı sınıf yani burjuvazi daha da zenginleşir, çünkü işçiler, üretim yapan küçük köylüler ve küçük esnaf geçimini sağlamak için borçlanmaya, kredi çekmeye mahkûm hale gelerek geleceğini ipotek eder. Bu durumdan faydalanan burjuvalar her türlü yolla para kazanmanın yolunu bularak sermayelerini artırırlar, hatta öyle bir durum oluşur ki kârlarını ikiye, hatta üçe katlayabilirler.

Sonuç olarak bir halk yoksullaşırken birileri daha fazla zenginleşir. Bu durumda çıkışın tek yolu hayallere kanmamak, gerçeklerle yüzleşmek ve onun karşısında başka bir sistem olan sosyalizmi kurma mücadelesine girişmektir. Bir an önce bu köhne düzenden kurtulup, gerçek bir dünyada insanca sömürsüz bir hayatı inşa etmek, devrimci mücadeleyi yükseltmek ve devrim seçeneğini, sosyalizm seçeneğini hayata geçirmek için tüm ezilen ve sömürülenleri, kendi gerçeğini bilmeye ve mücadele etmeye çağırarak tek çözümdür. Yaşasın örgütlü mücadele!

Kadın Sığınma Evleri

M. Özkan

Kadın Sığınma Evleri, yaşam alanlarında özgürce yaşamaları sağlanamayan kadınların, kısa süreliğine tutsak edilerek yaşamda kalmalarının sağlandığı sanılan yerler! Yani saldırganı bertaraf etme yerine, saldırıya uğrayanın haklarını gasbederek, canlı cenaze gibi yaşatma evleri!

Sığınma Evleri ne demek? Sığınmaya muhtaç insanlar yarattık demenin itirafı değil mi? Kadın erkek eşit diyeceksiniz, sonra kovalayanlar yaratıp, kaçanı sığınmacı yapacaksınız!

Böyle olunca Kadın Sığınma Evleri'ne bakış nasıl olmalı sorusunu sormak geliyor insanın içinden. Bu mekânlar kadınları aşağılıyor mu, yoksa koruyor mu? Bu soruyu sormak bile, insanı insanlığından utandırıyor! Kadın olduğu için suçluymuş muamelesi yapılarak, kadının tutsak edilmesi korumak mı, ceza mı? Suçlu taraf özgür, suçsuz tutsak! Suçlu kovalıyor, suçsuz kaçıyor; güçsüz kalınca da, korumak adına kafesler! Nesli tükenmek üzere olan canlıya uygulanandan da beter!

Ne olacak yani? Kadınların canlarını kurtarmak için son çare sığındıkları yere karşı mı çıkacağız o zaman? O yerler olmasın mı soruları haklı mıdır haksız mı? İşin iç yüzünü ortaya dökünce daha anlaşılır olacak belki de.

Küçük yaşta evliliğe zorlanan bir çocuğu, kurtarıyorum diye, sözde korumaya alınması onu evliliğe zorlayanlara verilen ceza değil, ödül. Zaten zor durumda kaldığını söyleme cesaretine sahip olabilmesi için, canından bıkmış olması gerekir. Çünkü ahlaksız aile yapısı “tilkinin dönüp dolaşıp geleceği yer kürkçü dükkanı” gözüyle bakıyor. O kısa bekleyiş sırasında çocukla evlenme sapıklığı hayalleri kuranlar ise, dönüşte yapacağı ahlaksızlıklara fantaziler ekliyorlar! Olmazsa ölümlerden ölüm beğenmesi isteniyor kadınların. Sürgit koruma altında kalacak değiller ya, bir gün vahşi yaşama salınacaklar mutlaka! Saldırganları bertaraf etmeyince, saldırıya uğrayanı koruyor gibi gözükme belki de ahlaksızlığın aslı!

Basın yayın organları, bir yıl içinde Kadın Sığınma Evlerini arayıp soranların sayısı, tüm aramalara fark attı diyor! Arayanların tamamına yakını, kölelikten bir devinimle kaçan kadınların, en çok kocaları olmak üzere erkekler! Yani bana teslim edin avımı diyen bir canavar gibi zorluyorlar, Kadın Sığınma Evleri'nin duvarlarını! Arayanlara, tehditler savuranlara ve saldırganlara hiçbir yaptırım yok!

Varsayalım çocuk yaşta değil de severek birliklikler yaşandı... nasıl bir sevgiyse! “Çok seviyorum, kıskanıyorum, sevdiğim için kimsenin görmesini istemiyorum vb.” kişiliksizliklerle karşı karşıya kalan kadınları mı tutsak yapmalı, yoksa bu hastalıklıları mı? Annesine, kızına, kardeşine, eşine, sevgilisine, arkadaşına, dostuna “terbiye ediyorum” ahlaksızlıklarıyla saldıranları kafese koyup, alanlarda dolaştırmak yerine; kadınları kimliksizleştirerek sözde koruma alanı olarak lanse edilen tiutsakhane kıvamındaki,



“Sığınma Evleri'ne” sokmanın hangi adalet ve insan haklarına sığın bir yanı var?

Etraflıca düşününce anlıyoruz, “Sığınmama Evleri”nin, kadınları koruma bahanesiyle köleleştirmenin bir aracı olarak kullanıldığını! Kim kime, neden sığınyor diye sormayınca anlayamıyoruz; bu berbat kapitalist barbarlığın iyiliklerinin bile kötülük taşları döşediğini! Neden saldırgan yarının korumasına toplumun yarısı sığınmak zorunda kalıyor? En azından canımı kurtarayım diye toplumun en üretken kısmı neden sığınmacı da, diğer çoğu asalak, ahlaksız takımı özgür?! Çünkü, toplum ve düzeni, hastalıklı ve sapık. Öyle olmasa, toplumun bir bireyi sapık olunca, onu tedavi eder, tedavi edilemiyorsa, soyutlar. Oysa bu sistem bireylerini tedavi edip soyutlama yerine, hastalıklı olmayanları tecrit ederek kendisinin sapık ve ahlaksız olduğunu ilan ediyor!

Öyleyse kurtulmak lazım bu ahlaksız düzenden. İyilik örgütlerinin altında da “Çapanoğlu” aramak lazım. İnsanı insan olarak gören, hiçbir ayırım yapmayan bir düzen kurmayı hayal etmekten öte bir şeyler yapmak lazım. İnsanlığın kurtuluşu için bu düzenden zarar görenleri bir araya getirmek lazım. Bu barbarlığa son verecek sınıfın, yani İşçi Sınıfının gücüne güvenmek lazım. Tali çözümler, elbette nefes aldırıyor ama kurtuluş olmadığı için, dönüp dolaşıp aynı yere gelinmesine sebep oluyor!

Doğa Talanının Sorumlusu

Köylüler değil, Sermayedir

Murat Kalender

Eskiden bizim oralarda evlerin çatıları ne kiremit, ne de sacla örtülürdü. Özellikle Doğu Karadeniz’e özgü ladin ağaçlarından üretilen “Hartama” ile örtülürdü çatılar. Tavanı ister yapılmış, ister yapılmamış olsun hartama örtülü evlerde uyumak bir başka olurdu. Hava sıcaksa belirli bir serinlik verirdi insanın içine, kokusu ayrı bir zevk; yağmur yağarken oluşan tıkırtı ne kiremitin boğuk gürültüsüne, ne de sacın uyandıran sesine benzerdi. Ninni gibi gelirdi yağmurun hartamayla birleştirdiği ses!

Hartamanın hangi dilden bir sözcük olduğunu bilmiyorum. Bu bölgeye damga vuran bir çok ulusun birindendir mutlaka. Ne anlama geldiğini çocukluğumdan beri soruyorum ama her sorduğum alaycı bir şekilde bakarak “hartama hartama” işte diye yanıt veriyor büyüklerim. Şimdi ismini bile bilen azaldı. Sözlüklerin bazıları “hart-hurt” gibi bir şeyler uydu-

lanları var ya sac örtüden bile fazla dayanır. Zaman ilerledikçe, hem kaçağı kamufle etmek, hemde dayanıklılığını artırmak için üzerine katran dökülmeye başladıktan sonra hartama hartamalığının büyük bölümünü yitirdi. O güzelim ladin kokusuna uyum sağlayamadı, katranın kokusu!

Belki de hartamayla çatı örtmek ağaç kıyımıydı. Ladinin en sağlam ve budaksız yerini kullanıyordu ustalar ancak... kalanı odun. Diğer ahşap işlerinde pek kullanılmazdı ladin o zamanlar. Ahşap duvarlar ve kirişlerin malzemelerini başka ağaçlardan kullanırdı yapı ustaları. Yani koskoca ladin ağacından bir veya en fazla bir buçuk metrelik iki tomruk hartamalık çıkardı ancak. Diğer kışık odun ama çoğunlukla odun olarak bile kullanılmazdı ladin kalıntıları. Çıra gibi yanıp geçtiği için, gürgen veya meşe yoksa kullanılırdı ancak.

Ama yinede doğa kendini yenilerdi. Yere serilip, işe yarayanları alınan koskoca ladin ağacı çürüğünün üzerinde çeşitli canlılıklar oluşurdu bir kaç yıl içinde. Yine bir kaç yıl içinde orman yenilerdi kendini, yere serilenin yerine bir kaç ladin fidanı oluşturarak. Çünkü hartama usta ve kaçakçıları, ormana katır ve kendilerinden başkasını sokmazdı. Koca koca dozerlerin



arak “Türkçe” diyor; aslında hiçbir kaynak tam ne ve kimden olduğunu anlatmıyor.

Aslında çok da önemli değil. Hartama hartama işte. Çatıların üstünü yağmurdan koruyan, iyi bir usta elinden çıkmışsa yüz yıl bile dayanan, ladin ağacının en güzel yerinden yapılan, en ince tahta levhalar işte. Nasıl ki, yufkanın en incisi makbulse, hartamanın da en incisi makbul. Eğer tam kıvamında yapılmışsa hartama, özellikle bir delici aletle kesilmediği sürece eskimez. Sanıyorum ağacın öz suyu, yani recinesi onu sağlamlaştırıyor. Bir de üretim sırasında aralık bırakarak dizilip, altına ateş yakılarak sağlamlaştırı-

ne gürültüleri vardı o zamanlar, ne de bir dakikada koca ağacı yere serecek ağaç kesme canavarları! Hartama ustası özene bezene seçerdi ağacı. Yere serdiği ağacın işe yaramadığını görüp yenisini kesmezdi hiçbir zaman. Çünkü hem zaman yitirdi, hem de zarar vermek istemezdi ekmek kapısına! Bir mühendis edası ve ustalığıyla seçerdi hartamalık ağacı!

Zamanla hartamaya yasak geldi; kontrol eden ormancılarla beraber. Önceleri ormancılar hartama karının bir bölümüne ortak olmak koşuluyla ses etmedi hartama ustalarına, doğal olarak hartamanın fiyatı da arttı. Hatta katran sürerek kamufle edilmesini öne-

renler de ormancılardı. İkna etmeler ve cezalar çoğalıp bunlara birde yöre halkını kiremit ve saca yöneltmeler eklenince hartama ve ustaları yok olalı uzun yıllar oldu. Ta çocukluğumuzda, yani elli-elli beş yıl öncesinde yok oldu hartama ve ustaları!

Orman kurtuldu diyordu; ormancılar, orman mühendisleri, bölge şefleri ve müdürleri. “Orman hartamacılardan kurtuldu, artık orman varlığı korunacak” demeyi öğrettiler! Devletin eli uzandı ormanın derinliklerine. Gölardı’na, Kızılcataşa’a, Yapraklıbel’e, Madalağı’na, İkizdere’ye, Döngeri’ye, Gerce Obası’na ve Gılgılı’nın her yerine dozer homurtuları ve grayder sesleri eşliğinde yollar açıldı. En kısa yoldan yok edilen ağaçların yüzde birini bile binlerce yıldır çalışan hartamacıların yok etmesi olası değil! Yollar yapılıyordu orman içlerine, daha çok kesip daha çok kazanabilmek için. Yollar yapılıyordu, binlerce yıldır hartamacıların kıyıp kesemediği fidanları acımadan yok ederek. Mühendisleri vardı devletin kesilecek ağaçları ölçüp, biçip, damgalayarak kesilmesine onay vermek için. Bilim kullanılıyordu sözüm ona! Ama koskoca mühendisler, talan yapılacaksa, yüz binlerce ağacın kesilmesine; bu kadarı da fazla deniliyorsa on binlercesine damga vuruyordu. Bilim girmişti sermayenin hizmetine de, yeni yeni algılıyordu kalın kafalarımız! Ama hala delikanlılığa leke sürmemek için “hartamacılara suç buluyorduk, Gılgılı’yi ve Yapraklıbeli traşlayan burjuvazi ve mühendislerine bakmadan! Çakıl’dan, Döngeri’ye giden yolda kesilen fidanların bile yıllar yılı hartamacıların kestiğinden daha fazla olduğunu görerek hartamacılara yüklüyorduk ormanların talanını!

Daha sonraları “biz gelmeden önce ülke yeşil değildi” diyenlere inanarak bu hallere geldik! Onlar yeşil derken doların yeşilinden bahsediyorlardı ama biz gerçek yeşilden bahsettiklerine onlardan daha çok inandık! Zaman bizi öyle girdaplara çekti ki, can havliyle silkinmeyi bile başaramadık. Yeşil bizim işimiz derken, bize viyadükler ve üst geçitlerin boşluklarına, çift şerit yolların arasına ve otoyolların yanlarına diktikleri süs bitkileri kıvamındaki ağaçlardan bahsettiklerini anladık belki ama anladığımızı kendimize bile açıklayamadık!

İkizdere Hes’inde kesilen ağaçların ne kadarı insan eliyle dikilip eski haline gelebilir ki? Kaç hartamacının kestiğiyle karşılaştırılabilir? Kaç hartamacı, İkizdere HES’inden kazanılan paraları kazanabilmiştir? Milyon desek az mı, çok mu? Ülkenin tüm çatılarını hartamayla kaplasak, Çambaşı orman işletmesinin hangi yıl, neye göre kestiği bilinmeyen talanıyla eşitlenir mi?

Kısacası, burjuvazi “gölgesini satamadığı ağacı keser” de, bize yol boylarına dikilen süs bitkileriyle övünmek kalır! Veya yeşile boyanan yol duvarları! Veya sarmaşık sardırılan viyadük ayakları...!

AB Rusya Konusunda Bölündü

27 AB liderinin bir toplantısının gerçekleşmesi için Rusya ile müzakerelerin yeniden başlatılması konusunda oybirliğiyle anlaşmaları gerekiyor.

AB liderleri Rusya ile ilişkilerde ilerleme konusunda anlaşamadılar ve Fransa ve Almanya’nın ... Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin ile bir zirve düzenleme önerisini reddetti.

Fikir, ABD Başkanı Joe Biden’in Putin ile Cenevre’de yaptığı görüşmenin ardından ortaya çıktı ve Fransa Cumhurbaşkanı Emmanuel Macron, Rus liderle yapılacak bir zirvenin “çıkarlarımızı savunmak için bir diyalog” olacağını söyledi.

Ancak Almanya Başbakanı Angela Merkel, uzun AB liderleri toplantısının ardından Cuma sabahı erken saatlerde yaptığı açıklamada gazetecilere şunları söyledi: “Bugün, hemen yönetim düzeyinde, yani yürütme düzeyinde (Rusya ile- ç.n) bir araya gelmemiz konusunda anlaşamadık.” “Şahsen, burada daha cesur bir adım atmak isterdim” diye ekledi.

Böyle bir toplantının gerçekleşmesi için 27 AB liderinin Rusya ile müzakereleri yeniden başlatma konusunda oybirliğiyle anlaşmaları gerekiyor.

Toplantının ardından yayınlanan resmi sonuçlarda Avrupa Konseyi yaptığı açıklamada, Avrupa Birliği’nin değerlerine, ilkelerine ve çıkarlarına dayalı olarak “birleşik, uzun vadeli ve stratejik bir Avrupa yaklaşımına bağlı olduğunu” söyledi; ve Rusya’daki temel ilkelere ilişkin sınırlamaları ve özgürlükler ve sivil toplum alanının daralmasını kınadı.

Avrupa Konseyi, Rus liderliğinin “daha yapıcı bir angajman ve siyasi taahhüt sergilemesini ve AB ve Üye Devletleri ile üçüncü ülkelere karşı eylemlerini durdurmasını” beklediğini söyledi ve AB’nin tutumunda herhangi bir önemli değişiklik için kilit koşul olarak Rusya’yı “Minsk anlaşmalarının tam olarak uygulanması kararlılığını sağlamada sorumluluğunu tam olarak üstlenmeye çağırdı.”

“Avrupa Konseyi, Rusya’nın daha fazla kötücül, yasadışı ve yıkıcı faaliyetine karşı AB ve Üye Devletlerinin sağlam ve koordineli bir yanıt vermesi, AB’nin emrindeki tüm araçlardan tam olarak yararlanması ve ortaklarla koordinasyonu sağlaması gerektiğini vurgulamaktadır.” Komisyonu ve Dışişleri Yüksek Temsilcisini “ekonomik yaptırımlar da dahil olmak üzere ek kısıtlayıcı tedbirler için seçenekler sunmaya” davet ettiğini de sözlerine ekledi.

Finlandiya Başbakanı Sanna Marin Cuma sabahı gazetecilere Rusya ile ilgili tartışma sorulduğunda, Fransız-Alman önerisinin bu tür bir tartışmayı yapmak için “iyi bir girişim” olduğunu, ancak bunun için “doğru zaman olmadığını” söyledi.

“Tartışma oldukça uzundu ve farklı ülkelerin diyalogun hangi aşamada olması gerektiği konusunda farklı görüşleri vardı. Bu hala açık bir şey. Dün gece belirli bir bağlamda anlaştık ve geldiğimiz nokta bu.”

Telesur26/6/2021

Toplu Sözleşme Düzeni ve İşçi Sınıfı

İşçiler kendi aralarında bir şeyler tartışıyor. Yanlarına yaklaşıncı, sendikalarının büyük uğraşlarla onlara sağladığı ücret artışlarından bahsettiklerini algılıyor. Ne kadar karlı veya zararlı olduklarını anlamaya çalışıyorlar. Büyük bir gürültü koparan sendikaları Belediye-İş, onlara neler kazandırmış, onu

para kazandırmak için değil. İşçiler zor duruma düşüklerinde onlara yardımcı olmak ve haklarını almak için, çıktıkları grev ve direnişlerde onlara destek olmak için. Peki bu ülkede grev ve direnişler var mı? Yok! Olsa bile işçilere yardım edip, grev ve direniş çadırlarını desteklemek için paralar harcanıyor mu?



tartışıyorlar kendi aralarında. Sendikaları olmasaydı ne kazanacaklardı acaba?

Ne kazandıklarını öğrenmeye çalıştığımızda, toplu sözleşmeden 160 kûsur TL kazanç sağladıklarını anlatıyorlar. Ayrıca yemek ve diğer haklarında da ufak tefek iyileşmeler yapılmış. “İyi ya daha ne olsun, bugünlerde sendikasız işçilere o da verilmiyor.” diyesi geliyor insanın. Ama yakından bakınca işin aslının hiç de öyle olmadığı anlaşılıyor! İşçilere 160 kûsur TL. artış sağlanmış ama, 120 TL.’si sendika aidatı. Yine onlara göre sendikalı olmayıp, 50 lira fark alsaymışlar daha karlı çıkacaklarmış!

Bize göre öyle değil tabi ki! Bize göre örgütlü olmak en doğrusu işçiler için. Ama örgütlerin aymazlığı en doğrusu değil. En doğrusu sendika kasasına girecek paralardan ziyade, işçilerin çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi. Hatta işçi ulaşması ve işçilerin iktidarı hedeflemesi için bir şeyler yapıp onların yanında olmalı sendikalar ve diğer işçi örgütleri. Yalnızca şu kadar para demek yetmez. Ama anlaşılan bu sendikalar, şu kadar para demeyi bile yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlar. Belki şu kadar para diyorlar, ama öncelik sendikaların kasasına girecek olan onlar için!

Sendikalar bu aidatları neden alırlar? Elbette şirket olmadıkları için, yatırım yapmak veya paraya

Duyan varsa beri gelsin! O zaman neden işçinin aldığı zamdan fazla sendika aidatı olur? Sendika işçiden ziyade işverenin güdümündeyse!

Tamda o günleri yaşıyoruz. Sendikacılar, burjuva siyasetin bataklığının tam içine girmiş durumda. Neredeyse her burjuva partisinin sendikası var. Hangisi hangi yerde seçim kazanmışsa, o sendika orada örgütleniyor. Kendi yandaşının olmadığı yerlerde örgütlenen sendika yok gibi! Hal böyle olunca, sözde işçi örgütleri, işçilerden çok patronlarla kanka! Öyle olunca da, al gülüm ver gülüm hikayeleri! Hem sendika kazanıyor, hem patron! İşçiye ne oluyor, deniliyor adeta!

Şimdi, bu kadar kötü koşullara rağmen, neden işçilerin sendikalardan uzak durduğunu anladınız mı? İşçiler sendikalardan uzak durup, örgütsüz kaldıkları sürece onlarla birlikte daha zor günlerin bizleri beklediğinin farkına varmak lazım. Bu sahte sendikacıların ise ipliğini pazara çıkarmak lazım. Öyle yaparsak var olanı da kaybederiz kuşkuvarından kurtulmak lazım. Kaybedilen kaybedilmiş zaten, yeni bir yol izleyip, bu örgütlerin işçi yararına bir şeyler yapmasını sağlamak için, bu asalakları buralardan söküp atmak lazım. İşyerlerinden yeni işçi önderleri çıkarılmadığı sürece, bu asalaklar sürekli var olacaktır! Öyle olunca da kurtuluş olmayacaktır!